

RELIGIE VERSUS PĂRTĂȘIE - MESELE SUNT PLINE DE VĂRSĂTURI - Partea a opta

Domnul să vă binecuvânteze în această seară. Este bine să vă văd fețele, este o plăcere să fim din nou împreună. Dumnezeu este bun cu noi. A fost un an ciudat, iar lucrurile s-au schimbat, dar Dumnezeu ne-a ținut prin toate. Amin. când comparăm datele cu privire la frații și surorile noastre din toată lumea, putem spune că a fost ușor, prieteni. Dumnezeu ne-a ajutat să fim împreună, putem avea părtășie și orice neplăceri au fost, au fost minore. Dar vă spun că au fost bune pentru mine și Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru aceasta. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că ne-a adus până aici și fără îndoială, vom mai trece prin multe lucruri, vom înfrunta mai multe încercări, mai multe obstacole, mai multe dificultăți și din ce în ce mai multe hotărâri dure, dar El este Cel care ne va trece cu bine prin ele, și o face pentru binele nostru, pentru că vrea să Se reflecte pe Sine în noi. Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru aceasta.

În timp ce stăm în picioare, să deschidem Bibliile la Isaia 28. Aș vrea să continui cu **Religia versus relație** (cu Dumnezeu). Aceasta va fi partea a opta, și vom lua subiectul din Isaia 28.8:

„Toate mesele sunt pline de vărsături murdare și nu mai este niciun loc curat.”

Așadar, vreau să iau textul acesta pentru tema noastră din seara aceasta pe care am intitulat-o: **Mesele sunt pline de vărsături**. Sună dur, dar mă rog să înțelegeți pe măsură ce explicăm acest lucru.

Să ne plecăm capetele și să cerem binecuvântarea Domnului. Doamne Isuse, Îți mulțumim din nou, Tată, pentru privilegiul de a ne aduna din nou și pentru că harul Tău ne-a adus aici. Doamne, Tu ne-ai susținut, ne-ai păstrat și ne-ai adunat din nou împreună, oh, Doamne, cât Îți mulțumim pentru bunătatea Ta față de noi! Te rog să vii și să ni Te faci cunoscut, Doamne, frânge Pâinea și hrănește-Ți oile, fiindcă noi suntem oile pășunii Tale care se hrănesc din mâna Ta. Dumnezeule, fă să creștem prin această Hrană pe care ne-o dai. Dă-ne alifie pentru ochi ca să putem vedea mai clar în ziua în care suntem, ca să trăim, să Te urmăm și să-Ți fim

plăcuți; Ție și prin tot ce spunem sau facem, să ai întâietate printre noi. Păstrează-ne pe cale, pentru că Te rugăm în Numele lui Isus Hristos. Amin. Puteți să vă așezați.

Nu vom arăta chiar acum acest verset, ci o vom face puțin mai târziu când vom ajunge la câteva citate care se referă la acest lucru.

„Toate mesele sunt pline de vărsături murdare și nu mai este niciun loc curat.”

Aș vrea să mergem împreună la 1 Corinteni. Am mai multe locuri din Scriptură pe care aș vrea să le citesc în seara aceasta, cum ne călăuzește Domnul, dar vom începe cu 1Corinteni 5.8:

„Să prăznuim dar praznicul nu cu un aluat vechi, nici cu un aluat de răutate și viclenie, ci cu azimile curăției și adevărului.”

Așadar, Pavel ne îndeamnă să nu ținem această sărbătoare în forma veche; în forma veche ei trebuiau să ia aluatul fizic, literal, și să-l scoată afară din casele lor. Dar acum ne spune să sărbătorim acest lucru în noi înșine, nu cu aluatul vechi și nici cu drojdia răutății și vicleniei, ci cu pâinea nedospită a sincerității și Adevărului. Amin. Așa dorește Dumnezeu să ne închinăm înaintea Lui.

Să trecem la cartea Apocalipsei 18.4-8:

„Apoi am auzit din cer un alt glas, care zicea: „leșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu fiți loviți cu urgiile ei!”

Pentru că păcatele ei s-au îngrămădit și au ajuns până în cer și Dumnezeu Și-a adus aminte de nelegiuirile ei.

Răsplățiți-i cum v-a răsplătit ea și întoarceți-i de două ori cât faptele ei. Turnați-i îndoit în potirul în care a amestecat ea!

Pe cât s-a slăvit pe sine însăși și s-a desfătat în risipă, pe atât dați-i chin și tânguire! Pentru că zice în inima ei: ‘Șed ca împărăteasă, nu sunt văduvă și nu voi ști ce este tânguirea!’

Tocmai pentru aceea într-o singură zi vor veni urgiile ei: moartea, tânguirea și foametea. Și va fi arsă de tot în foc, pentru că Domnul Dumnezeu, care a judecat-o, este tare.”

Știm din Scriptură că Dumnezeu o judecă pe curva cea mare. Problema este că ea nu știe că este o curvă, ci crede că este o împărăteasă; crede că nu este văduvă, ci este o femeie căsătorită și nu va ști ce este tânguirea. Ea crede că este mireasa lui Hristos, că este căsătorită cu Isus Hristos, crede că nu este văduvă și nu va ști ce este durerea. Crede că totul este în ordine, dar Dumnezeu încearcă să-i arate realitatea, să-i arate starea ei adevărată, iar adevărul este că ea este o curvă plină de urâciune și murdărie. Deci, nu este nimic curat în ea, nu există nici un loc curat în ea, dar nu știe aceasta, ci crede că este împărăteasa cerului.

Să mergem la Apocalipsa 3.14, unde vorbește pentru aceeași biserică. În această epocă a bisericii se împlinește ceea ce tocmai am citit.

„Îngerului Bisericii din Laodiceea scrie-i: „Iată ce zice Cel ce este Amin, Martorul credincios și adevărat, Începutul zidirii lui Dumnezeu:

„Știu faptele tale: că nu ești nici rece, nici în clocot. O, dacă ai fi rece sau în clocot!

Dar, fiindcă ești căldicel, nici rece, nici în clocot, am să te vărs din gura Mea.”

Fratele Branham spunea că această biserică îi face rău, îl îmbolnăvește la stomac, de aceea o varsă din gura Sa. Totul este amestecat, *„nu ești nici rece, nici în clocot, de aceea, am să te vărs din gura Mea.*

Pentru că zici: „Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic”, și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol...” Este în aceeași stare în care am găsit curva cea mare din Apocalipsa 18. Aici este aceeași situație, pentru că ea spune: „Sunt bogată, am crescut o dată cu bogățiile și nu am nevoie de nimic.” Dar El a spus: „nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol,

te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățit prin foc, ca să te îmbogățești, și haine albe, ca să te îmbraci cu ele și să nu ți se vadă rușinea goliciunii tale, și doctorie pentru ochi, ca să-ți ungi ochii și să vezi.

Eu mustru și pedepsesc pe toți aceia pe care-i iubesc. Fii plin de râvnă dar și pocăiește-te!”

Prin urmare, pocăiți-vă! Astăzi este ziua pocăinței zeloase. Puteți spune că epoca bisericii Laodicea este epoca multor lucruri, dar este și epoca pocăinței zeloase. Amin. Este epoca în care Dumnezeu a coborât și ne-a arătat starea sistemului în care suntem, ne-a arătat starea noastră în acel sistem. În această zi, când

credeam în mintea noastră că suntem bine, că totul este în ordine în felul nostru de închinare și în sistemul nostru confesional, Dumnezeu a venit și a rupt lucrul acela, așa că am putut vedea că toate mesele sunt pline de vărsături, că totul este murdar și necurat. Atunci am alergat la El cu pocăință zeloasă, ca să primim aur curățit prin foc, haine albe și doctorie pentru ochi, pentru că în această zi ne-a fost dăruit totul.

Mesajul **Toate lucrurile** din anul 1962, este un mesaj pe care l-am citit și mi-a plăcut. Mi l-a recomandat fratele Kyle, iar eu l-am ascultat și l-am citit, și mi-a plăcut foarte mult, așa că vi-l recomand tuturor. Deci în mesajul **Toate lucrurile** din anul 1962, el spune:

„Ce tragedie să vezi biserica în starea aceasta! Nu spun aceasta pentru că aş avea ceva împotriva bisericilor, dar vedeți la ce mă refer. Nu mai este nicio pocăință adevărată, ci doar ritualuri formale. Astfel, bisericile de astăzi își sprijină dogmele pe Biblie, la fel ca Israelul, care se închina superficial, luând ca bază Cuvântul și poruncile lui Dumnezeu, dar nu mai există nici un pic de sinceritate.”

Vreau să lucrez la aceasta pentru o vreme, deoarece nu există sinceritate cu El. Amin. Astfel, Pavel îi îndemna să prăznuiască această sărbătoare nu cu un aluat vechi de răutate și viclenie, ci cu azimile curăției și ale Adevărului, care este curăția pe care o vrea Dumnezeu. Nu numai Adevăr, ci sinceritate și Adevăr. Nu sinceritate fără Adevăr (Amin), pentru că sunt o mulțime de credincioși sinceri. Fratele Branham a spus că sunt oameni cu adevărat sinceri, dar cu toată sinceritatea lor greșesc pentru că nu au Adevărul. Dar există și cei care au Adevărul fără sinceritate, și este la fel de rău, pentru că noi trebuie să prăznuim această sărbătoare cu pâinea nedospită a sincerității și Adevărului. Biserica scoate astăzi lucrurile din Biblie, dar nu există sinceritate cu Ea, iar când Israel a început să ia Cuvântul și poruncile lui Dumnezeu și să facă din ele un ritual, aceasta L-a nemulțumit pe IaHVeH care le-a dat.

„Când Israelul a început să ia Cuvântul și să-L înlocuiască cu ritualuri, Dumnezeu nu a mai privit cu plăcere la ei și l-a trimis pe Isaia. Citiți capitolul unu al cărții lui și veți vedea ce le spune. El a fost trimis la Israel, dar ei l-au urât și în final l-au omorât.

Ce a făcut însă Isaia? Le-a spus adevărul în față. Le-a spus că Dumnezeu nu privește cu plăcere la sărbătorile lor și că ele au devenit o urâciune înaintea Lui. De

ce? Pentru că ei luaseră toate sărbătorile pe care li le dăduse Dumnezeu: lunile noi, Sabatele, jertfele pentru păcat, și le transformaseră în niște tradiții reci și moarte.”

Dumnezeu le-a dat porunca, Dumnezeu le-a dat sistemul, dar când l-au transformat într-o tradiție și nu au mai avut sinceritate în spatele lui, Dumnezeu nu i-a mai vrut, pentru că nu i-au mai făcut plăcere lui Dumnezeu. Ei făceau totul de formă și credeau că este în ordine pentru că aceasta a spus Moise, acesta era felul în care a făcut Moise, era ceea ce a spus Biblia; da, ei făceau ceea ce spunea Biblia, dar inima lor nu era legată de ceea ce făceau, inima lor era departe. Ei treceau prin mișcări, dar totul a devenit o tradiție, fără niciun sentiment, fără sinceritate, așa că Dumnezeu a început să refuze chiar închinarea pe care o rânduise. Dumnezeu a început să refuze chiar sistemul pe care l-a înființat.

Să ne întoarcem la Isaia și să citim acest lucru. Să deschidem la Isaia 1.11:

„Ce-Mi trebuie Mie mulțimea jertfelor voastre?” zice Domnul.” Oh, ce întrebare! Ei ar putea răspuns: „Tu ne-ai spus să facem lucrul acesta. El îi întreabă: „Ce-Mi trebuie Mie mulțimea jertfelor voastre?” zice Domnul. „Sunt sătul de arderile-de-tot ale berbecilor și de grăsimea vițelilor; nu-Mi place sângele taurilor, oilor și țapilor.

Când veniți să vă înfățișați înaintea Mea, cine vă cere astfel de lucruri, ca să-Mi spurcați curțile?

Nu mai aduceți daruri de mâncare nefolositoare, căci Mi-e scârbă de tămâie!” Cine le-a spus cum să facă tămâia? Cine le-a dat ingredientele pentru tămâie și Cine le-a spus cum s-o ardă? Totul a venit de la El, au fost instrucțiunile Sale, dar pentru că acum au luat Cuvântul lui Dumnezeu fără sinceritate, fără niciun sentiment, fără inimă și au făcut totul ca un ritual, Dumnezeu a devenit nemulțumit și nu l-a plăcut. Nu i-a plăcut chiar lucrul pe care El le-a spus cum să-l facă și cum să-l ardă.

Astfel, le-a spus: „Nu mai aduceți daruri de mâncare nefolositoare, căci Mi-e scârbă de tămâie! Nu vreau luni noi, Sabate și adunări de sărbătoare, nu pot să văd nelegiuirea unită cu sărbătoarea!

Urăsc lunile voastre cele noi și praznicele voastre; Mi-au ajuns o povară, nu le mai pot suferi.

Când vă întindeți mâinile, Îmi întorc ochii de la voi și, oricât de mult v-ați ruga, n-

ascult, căci mâinile vă sunt pline de sânge!”

Ei veneau conform poruncii, dar porunca a devenit o tradiție. Astfel, veneau să aducă jertfa în felul în care li s-a cerut, conform tradiției, dar nu împlineau toată porunca în mod corect, deoarece pe lângă porunca de a veni și de a se apropia de Domnul, Dumnezeu a dat și calea prin care omul putea să se apropie de El (Amin), ca să intre în părtășie cu Dumnezeu. Dar ei luau ceea ce Dumnezeu destinase pentru părtășie și foloseau pentru acoperire, deoarece nu mai doreau părtășia cu Dumnezeu. Voiau părtășia cu lumea, dar voiau să fie și îndreptățiți, voiau să fie în ordine, așa că au luat ceea ce Dumnezeu le-a dat pentru părtășie, pentru a aduce comuniune și unire cu El și au folosit pentru autojustificare.

Ei au vrut unire cu lumea, dar au vrut să fie și în ordine crezând că păstrează Cuvântul lui Dumnezeu, însă tu nu poți păstra Cuvântul lui Dumnezeu, fără să păstrezi scopul și voia Cuvântului lui Dumnezeu; poți păstra toată Legea, toată forma și structura, fiindcă te-ai îndepărtat de voia lui Dumnezeu. Dumnezeu a dat Legea și poți păstra fiecare iotă și fiecare poruncă și totuși să nu fii plăcut lui Dumnezeu pentru că ai ratat scopul pentru care a dat porunca, deoarece El voia părtășie cu ei și voia să fie Dumnezeul lor. El voia să-i conducă, iar aici, în versetul 14 spune:

„Urăsc lunile voastre cele noi și praznicele voastre; Mi-au ajuns o povară, nu le mai pot suferi.”

El este Cel care le-a dat lunile noi și sărbătorile, dar acum le ura pentru că îi foloseau Cuvântul greșit, foloseau greșit poruncile și ispășirea.

Fratele Branham a mai spus în **El ne dă toate lucrurile** din anul 1962:

„Isaia le-a spus în față: „Dumnezeu Și-a întors fața de la rugăciunile voastre. Ați făcut din Adevăr un ritual lipsit de viață. Voi nu faceți cu o inimă sinceră ceea ce v-a poruncit Dumnezeu. Strigați zi și noapte spre El, dar Domnul spune că jertfele voastre sunt o duhoare în fața Lui și că nu le va primi. Când vă rugați, El își întoarce fața de la voi.”

O, Doamne, dacă oamenii s-ar gândi la aceste lucruri, am avea o nouă Cincizecime! Dumnezeu spune că chiar dacă ar avea Cuvântul Său, dar dacă nu o fac cu dragoste și sinceritate, El Își va întoarce fața de la ei și nu le va mai asculta rugăciunile.

Mă acuzați că vorbesc prea mult despre Vechiul Testament. Foarte bine, haideti să mergem în Noul Testament, la 2Timotei 3, unde vedem că Duhul Sfânt ne-a avertizat mai dinainte că în zilele din urmă, biserica se va depărta de sinceritate și de credință, și oamenii vor avea o formă de evlavie, dar îi vor tăgădui puterea.

Orice religie lipsită de putere este o urâciune înaintea lui Dumnezeu; și orice religie de astăzi care nu-L are pe Hristos în ea este lipsită de putere. Vă îndoiti că Dumnezeu urăște religia lipsită de putere? El a spus: „Urăsc lunile voastre cele noi și praznicele voastre; Mi-au ajuns o povară, nu le mai pot suferi.” (Isaia 1.14).

Amintiți-vă ce i-a spus acestei biserici strălucitoare din Laodicea: „Dar, fiindcă ești căldicel (cu alte cuvinte: fiindcă Îmi provoci silă), am să te vărs din gura Mea.” (Apocalipsa 3.16). În această epocă trăim noi.

O, Doamne, trimite-ne un alt Isaia care să nu cruțe, ci să le spună lucrurilor pe nume, să le spună oamenilor adevărul. Credeți că oamenii l-ar primi bine pe un astfel de om? Sigur că nu. El ar striga la fel ca Isaia: că sărbătorile acestor oameni sunt o duhoare înaintea lui Dumnezeu.

Dumnezeu urăște religia lipsită de putere. Este nevoie de sinceritate, iar sinceritatea aduce putere.” Laudă lui Dumnezeu! Țineți minte aceasta. „...sinceritatea aduce putere.” Sinceritatea aduce închinarea adevărată. Amin. Nu contează ce numim noi închinare, pentru că dacă nu există sinceritate în închinare, Dumnezeu nu o primește. Amin. Deci, atunci când cântăm, cântăm cu înțelegere, cântăm în Duh. Amin.

„Sinceritatea nu aduce ritualuri formale, ci închinare adevărată, aduce adevărata putere și siguranța că ai trecut din moarte la Viață.”

Noi putem cânta cântece, dar cântarea cântecelor nu este egală cu închinarea la un Dumnezeu viu și adevărat, însă există un fel de a cânta, care este o închinare adevărată. Amin. Când cânti cu sinceritate, în sinceritate și Adevăr, cânti în închinarea adevărată. Dar când avem forma noastră ritualică, avem un duet, avem muzică de suprafață, avem câteva melodii, apoi ajungem la predică și la sfârșit avem din nou câteva cântece.

Ascultați, nu contează cât este de corect și de bine stabilit de profetul epocii, cât este de bine în structură, dacă se face fără sinceritate, totul devine greșit, pentru că putem face din orice o tradiție; putem face din Mesaj o tradiție, putem face ca

venirea la biserică să fie o tradiție, poți face din timpul de rugăciune o tradiție, puteți face o tradiție din timpul în care ascultați un mesaj pe bandă. Dar ce împiedică o formă rituală să devină tradiție, pentru că faptul că vă treziți în fiecare zi și vă rugați, este un ritual. Este un ritual să vii la biserică în fiecare duminică și în fiecare miercuri.

Ținerea sărbătorilor și a lunilor noi, darurile zilnice și arderea tămâii a fost un ritual, dar ce a împiedicat ritualul să devină o tradiție lipsită de viață? Faptul că ai păstrat revelația a ceea ce înseamnă atașarea de ceea ce facem noi și, prin revelație și sinceritate adaugi ceea ce a făcut Dumnezeu. Amin. Aceasta împiedică ritualul să devină o tradiție. Dar când pierdem din vedere profunzimea, sensul, ce înseamnă ceea ce a făcut Dumnezeu pentru noi, când pierdem din vedere relația de dragoste dintre noi și Domnul, ritualul poate deveni foarte ușor o tradiție.

Să spunem: „Doamne, vreau ca Tu să rămâi Cel mai important în mintea mea, vreau să Te am în inima mea zi și noapte. Nu vreau ca ceea ce fac, devotamentul meu zilnic să devină o tradiție, nu vreau ca timpul meu de rugăciune să devină o tradiție; nu vreau să ajung la biserică devreme, să stau și să tac. Nu vreau o tradiție, ci vreau să fie o formă sinceră de închinare. Vreau să devină o realitate vie, o relație de dragoste, o ocazie ca să-Ți caut Fața.

„Sinceritatea aduce închinarea adevărată, sinceritatea aduce putere.”

Să mergem la Isaia 29. Dacă te gândești la o duminică dimineața, dacă doar te gândești pe măsură ce răsare soarele peste pământ și se mișcă de la o țară la alta conform fusului orar, câte slujbe religioase vor avea loc în acea zi? Gândiți-vă câte slujbe religioase vor avea loc la nivel global? Câte cântece de închinare vor fi cântate? Câți oameni se vor aduna împreună și câte cântece vor fi cântate? Câte predici vor fi predicate și câte versete biblice vor fi citite? Câți vor avea un serviciu interesant, câți vor avea un serviciu profund sau superficial, un serviciu de bucurie sau un serviciu minunat de cântări? Câte vor fi într-o duminică și câte din aceste închinări vor fi primite de Dumnezeul cel viu?

Întregul sistem babilonian de religie este greșit. Omul a eșuat, totul este degeaba pentru că Îl venerază pe Dumnezeu după cum îi dictează propriile sale dorințe, propria sa înțelegere, religia pe care a făcut-o cu propriile sale mâini, propriul său sistem idolatric.

În Isaia 29.13 citim:

„Domnul zice: „Când se apropie de Mine poporul acesta, Mă cinstește cu gura și cu buzele, dar inima lui este departe de Mine și frica pe care o are de Mine nu este decât o învățătură de datină omenească.” Vreau să recitesc aceasta pentru că este o Scriptură devastatoare și așa ar trebui să fie: o Scriptură devastatoare:

„Domnul zice: „Când se apropie de Mine poporul acesta, Mă cinstește cu gura și cu buzele, dar inima lui este departe de Mine și frica pe care o are de Mine nu este decât o învățătură de datină omenească.”

Acum începeți să vedeți în Scriptură ce voia Dumnezeu cu adevărat. Voia El un zgomot făcut de buzele lor sau voia inima lor? El nu căuta gălăgia făcută de buzele lor, pentru că a spus: *„Mă cinstesc cu buzele.”* Amin. Vorbesc despre El și cântă cântece despre El, dar deși fac aceasta, inima lor este departe de El, frica de Domnul și respectul pentru El au fost pierdute și au mai rămas doar poruncile și preceptele oamenilor. Nu mai era o închinare adevărată și sinceră la Dumnezeu, nici o dragoste adevărată pentru El. Cuvintele erau acolo, dar inima lor nu era corectă cu Dumnezeu. Era o deghizare, iar Dumnezeu era jignit prin aceasta, și S-a supărat, pentru că nu de aceea a stabilit poruncile, nu de aceea le-a dat o formă de închinare, nu de aceea a stabilit zilele de sărbătoare, lunile noi, jertfele, arderea de tămâie și preoția. El a pus toate acestea la locul lor, pentru ca ei să se poată apropia de El și să aibă părtașie cu El, pentru ca El să poată locui în tabăra lor și ei să-L aibă în mijlocul lor, să poată fi printre ei. Dar s-a ajuns în punctul în care prezența lui Dumnezeu era pe cale să părăsească națiunea, pentru că făceau totul doar printr-o formă rituală, pentru că inima lor se îndepărtase de El.

Fratele Branham spune în mesajul **Consfătuiri** din anul 1963:

„Înapoi la hotărârea inițială a lui Dumnezeu, luată la prima consfătuire din Eden! Înnapoi la sânge!

În vechime, când Dumnezeu a acceptat acest înlocuitor, evreul trebuia să ia mielul sau boul, îl aducea jertfă pentru păcatele lui și spunea: „Știu că sunt un păcătos, iar leHoVaH îmi cere să ofer sânge.” Astfel, mergea, lua mielul, îl ducea la marele preot la templu și își punea mâinile peste el. Ce făcea prin aceasta? Se identifica cu jertfa lui. Apoi, preotul omora animalul adus și îi lua sângele ca să facă ispășirea. Astfel, evreul, închinătorul sincer, știa că aceasta era cerința lui Dumnezeu.

El pleca acasă cu un sentiment plăcut, fiindcă a simțit tremurul și zbaterea mielului

jertfit pentru el, iar sângele lui i-a curs pe mâini și peste tot. El privea la jertfa lui și știa că așa trebuia făcut și că s-a identificat cu jertfa lui atunci când și-a pus mâinile peste ea și a zis: „Eu trebuia să fiu în locul lui.” În timp ce behăia, tremura și gâtul mielului era tăiat, închinătorul stătea acolo și zicea: „Oh, IeHoVaH, mi-e rușine de mine! Tu ai acceptat această jertfă în locul meu!” În felul acesta, el mergea acasă neprihănit, fiindcă făcuse exact ceea ce îi ceruse IeHoVaH. Așa era corect.

Dar pe măsură ce a trecut timpul, acest lucru a devenit o tradiție de familie. Astfel, închinătorul își lua jertfa și spunea: „Bine, să vedem. Oh, da, vine sărbătoarea lunii noi și cred că în templu este o curățenie, este o sărbătoare a Cincizecimii și cred că ar fi bine să cobor să-mi ofer și eu mielul.” Astfel, mergea la templu și îl aducea fără să aibă nici un simțământ, apoi se întorcea acasă cu aceleași idei cu care a plecat.

Nu-i de mirare că Dumnezeu a spus mai târziu: „Urăsc lunile voastre cele noi și praznicele voastre; Mi-au ajuns o povară, nu le mai pot suferi.”

Fratele Branham ne-a spus atât de clar ce a vrut Dumnezeu! El a vrut ca omul să-și dea seama de costul păcatului său, a vrut ca omul să-și dea seama că în harul și îndurarea Sa, Dumnezeu accepta un înlocuitor, și întreaga lucrare a înlocuitorului a fost pentru a arăta cât de grav este păcatul și că el necesită moartea unui înlocuitor nevinovat, totul arătând spre Hristos. Dacă omul ar veni cu sinceritate, ar recunoaște: „Eu sunt cel care merita să moară, eu sunt cel care a greșit, a păcătuit. Eu am eșuat, iar acum acest miel sărman trebuie să moară în locul meu.” Când vei lua întreaga descoperire și tot simțământul care iese din ea, vei vedea că este o singură cale prin care omul poate să trăiască, iar aceasta este să facă ceea ce cere IeHoVaH.

Dar ei spuneau: „El a spus că tot ce trebuie să fac, este să-mi aduc mielul, să cobor acolo și să-l duc la preot ca să-lucidă. Apoi, mă duc acasă și sunt bine.” Dar nu a fost niciodată bine pentru că nu avea dreptate în inima lui. Ascultase Cuvântul pe care-L spusese Dumnezeu, porunca Lui, dar după un timp a devenit o tradiție, iar atunci Dumnezeu a început să vorbească împotriva aceluia lucru pe care El îl pusese sus.

Să deschidem la Matei 15.7:

„Fățarnicilor, bine a prorocit Isaia despre voi, când a zis:

„Norodul acesta se apropie de Mine cu gura și Mă cinstește cu buzele, dar inima lui este departe de Mine.

Degeaba Mă cinstesc ei învățând ca învățături niște porunci omenești.”

Prin Isaia, Dumnezeu îi vorbea poporului de atunci, și i-a spus: „Ați luat ceea ce v-am dat și ați făcut din aceasta o tradiție, așa că totul a devenit o duhoare, nu-Mi găsesc plăcere în acestea, urăsc sărbătorile voastre.” Și acum vine Isus și găsește același lucru și în ziua Lui, așa că se uită la ei și le spune: „*Bine a prorocit Isaia despre voi*”, pentru că este încă viu același duh.

Să ne întoarcem în Vechiul Testament și să mergem în Amos 5.21:

„Eu urăsc, disprețuiesc sărbătorile voastre și nu pot să vă sufăr adunările de sărbătoare!”

Amintiți-vă cine le-a dat zilele de sărbătoare. Să nu pierdem aceasta din vedere.

„Eu urăsc, disprețuiesc sărbătorile voastre și nu pot să vă sufăr adunările de sărbătoare!

Când Îmi aduceți arderi-de-tot și daruri de mâncare, n-am nicio plăcere de ele, și vițeei îngrășați pe care-i aduceți ca jertfe de mulțumire, nici nu Mă uit la ei.

Depărtează de Mine vuietul cântecelor tale; nu pot asculta sunetul alăutelor tale!

Ci dreptatea să curgă ca o apă curgătoare și neprihănirea, ca un pârâu care nu seacă niciodată!

Mi-ați adus voi jertfe și daruri de mâncare în timpul celor patruzeci de ani din pustie, casa lui Israel?...

Veți ridica dar pe Sacut, împăratul vostru, și pe Caivan, chipurile voastre idolești, steaua dumnezeului vostru pe care vi l-ați făcut,

și vă voi duce în robie dincolo de Damasc”, zice Domnul, al cărui Nume este Dumnezeul oștirilor.”

Fratele Branham spune în mesajul **Mesagerul de seară** din anul 1963:

„Profetul Isaia a depus mărturie și a profetizat despre zilele din urmă. El a spus că tot

trupul va fi plin de pungi de puroi și toate mesele vor fi pline de vărsături. Ce este cu bărbații și femeile care vin și iau Cina deși trăiesc cu două trei femei sau cu doi sau trei bărbați? Ei fumează și fac toate aceste lucruri, și totuși vin la adunare și iau Cina”, fiindcă nu este sinceritate.

În mesajul **Comuniune** din anul 1965, ni se spune:

„Nu luați Cina Domnului ca pe o tradiție, ci pentru că este dragostea lui Dumnezeu în inima voastră.” De ce iei parte la Comuniune? Noi nu o luăm doar pentru că avem Comuniunea în prima duminică, ci o luăm din pricina iubirii lui Dumnezeu din inimile noastre.

„Tu o iei pentru că în inima ta este dragoste pentru Dumnezeu și pentru respectarea poruncilor Sale. Înțelegeți? De aceea trebuie să luați Cina. Dar dacă nu o iei cu sinceritate, ci pentru că așa este tradiția și spui: „Păi, biserica mea face Cina în fiecare duminică, o dată pe lună sau de două ori pe an și trebuie s-o iau și eu”, aceasta este doar o putoare înaintea Domnului. Înțelegeți? Este numai o tradiție. Când iei Cina, tu trebuie să fii sincer pentru că Domnul vrea toată inima ta.

Adu-ți aminte că Dumnezeul pe care Îl slujești, este Dumnezeul care ți-a dat viață pe acest pământ. Înțelegeți? Noi trebuie să facem aceasta pentru că așa a cerut El, pentru că este porunca Lui, dar trebuie s-o facem din toată inima și cu sinceritate, știind că am fost salvați prin mila lui Dumnezeu. Astfel, noi Îl iubim, Îi simțim prezența și vedem cum ne-a schimbat viețile. Întreaga noastră ființă este schimbată; suntem oameni noi, așa că nu mai trăim cum obișnuiam să trăim odinioară și nici nu mai gândim ca odinioară.”

Fratele Branham ne amintește că noi nu venim la Comuniune doar pentru că este o poruncă și o formă a bisericii, ci venim la Comuniune cu o iubire și o sinceritate profundă în inimile noastre, din pricina a ceea ce a făcut Dumnezeu pentru noi, deoarece noi nu am putut face nimic pentru noi înșine. În această zi în care trăim, El ne-a descoperit mai mult decât au înțeles în epocile anterioare cu privire la aceasta. Descoperirea a ceea ce a făcut Dumnezeu pentru noi, nu ușurează Calvarul, ci îl extinde. Descoperirea ne arată imaginea completă a ceea ce a făcut Dumnezeu, ne arată imaginea completă a răscumpărării, iar noi ar trebui să venim la tot ceea ce a stabilit Dumnezeu în inima noastră și să cântăm ca nimeni altcineva de pe pământ. Nu vreau să spun că ar trebui să cântăm tare, încet sau repede, ci ar trebui să cântăm cu o sinceritate adâncă, așa cum nu cântă nimeni

altcineva de pe planetă. Cine altcineva știe ce avea Dumnezeu în minte, în partea din spate a minții Sale înainte de întemeierea lumii? Cine știe descoperirea din această zi prin eforturile depuse sau prin ceva ce a făcut? În această zi, Dumnezeu a adus un om din Kentucky, care a arătat cum s-a aliniat perfect fiecare epocă a bisericii, cum El a ridicat imperiile și le-a dărâmat, cum a mutat sisteme, oameni și indivizi, ca să vă aducă astăzi aici, să primiți descoperirea tainei lui Dumnezeu care se afla în spatele minții Sale. De ce am veni la biserică și am spune: „Eu Îl iubesc”? (Fratele Chad se uită la ceas).

Prieteni, noi nu venim așa, ci spunem: „Doamne, lasă-mă să vin și să-Ți spun că Tu ai făcut totul pentru mine. Unde ar trebui să fiu? Ar trebui să fiu blocat undeva într-un sistem? Ar trebui să fiu încurcat într-o căsătorie greșită? Ar trebui să fiu încurcat într-o situație greșită, să am propriul meu fel de gândire, după propriile mele dorințe umane? Mi-am ruinat viața alergând greșit, dar Tu m-ai apucat, m-ai luat la Tine, m-ai spălat cu Apă curată, mi-ai descoperit Adevărul, iar acum, când merg pe jos, când conduc spre biserică sau când mă trezesc dimineața pentru a asculta mesajul, când citesc despre Domnul meu în Biblie, ajută-mă să nu mă blochez într-o rutină. Dumnezeule, ajută-mă să nu intru niciodată în tradiția unui lucru și să nu uit niciodată ce ai făcut pentru mine.”

De fiecare dată când ne deschidem Biblia, s-o facem cu sinceritate pentru că Aceasta este Scrisoarea Lui de dragoste. Ți-ai putea imagina deschiderea Scrisorii Lui de dragoste dintr-o tradiție, dintr-un ritual formalist sau pentru că profetul a spus că un creștin se roagă și citește Biblia în fiecare zi? Cum deschideți o scrisoare de dragoste? Nu așa deschideți o scrisoare de dragoste, ci atunci când deschizi o scrisoare de dragoste, o miroși și o mângâi. Amin. Dumnezeu a scris acest lucru pentru mine. El a trimis un profet, iar acesta a dezvăluit cuvintele din această Carte pentru mine. Pot exista și alții incluși în acest lucru, dar când deschid această Carte în intimitatea casei mele, nu mă interesează pentru cine a mai scris-o, pentru că mi-a scris-o mie, mi-a descoperit-o mie și a trimis un profet pentru mine. Aceasta ar trebui să afecteze tot ceea ce facem. Noi nu putem presupune că suntem imuni față de toate viciile care merg cu viața umană, doar pentru că am primit Mesajul orei, ci trebuie să ne ferim de aceste lucruri pentru că omul exterior trebuie supus omului interior.

Dumnezeu Își va păstra Mireasa corectă și trează, și nu o va pierde. Amin. Eu nu vreau ca El să trebuiască să mă mustre și să mă lovească pentru că nu am fost sârguincios cu ceea ce mi-a spus, iar când este mulțumit, sunt mulțumitor pentru

că toiagul și nuiua Lui mă mângâie. Vreau să fac totul din inimă și cu toată sinceritatea și dragostea pe care o merită; când îmi plec capul și mă rog, vreau să mă rog cu mulțumire în inimă, chiar dacă mă rog pentru o masă pentru care m-am rugat de mii de ori. Când îmi plec capul, nu vreau să spun doar: „Doamne, mulțumesc pentru această mâncare”. Toți ajungem să facem din aceasta un obicei, dar eu nu vreau să fac aceasta, ci vreau să spun că Dumnezeu mi-a oferit această mâncare și vreau s-o iau cu mulțumire în casa mea.

Să deschidem la Ieremia 7. Vedeți? Gândiți-vă unde era Israelul? Ei au avut în viața lor promisiunea lui Avraam și au fost plasați în țara făgăduită, dar datorită unor circumstanțe, au ieșit din țara lor și au mers în Egipt, unde au ajuns să fie sclavi timp de generații. Dar în mila și dragostea Lui cea mare, Dumnezeu i-a scos de acolo cu mână puternică. El a arătat cât era de puternic când a distrus Egiptul și a nimicit armata lui Faraon, scoțându-i cu braț puternic, așa că au ieșit ca niște biruitori puternici cu prada lor. Cum? Datorită lui Dumnezeu, nu datorită lor, pentru că ei nu aveau nicio putere. Datorită Lui, au ieșit cu aur, cu metale prețioase, bijuterii și haine; au ieșit cântând și dansând, au ieșit biruitori. El i-a condus în călătoria prin pustie, i-a păzit de toți dușmanii și i-a dus în țara făgăduită, iar acolo i-a alungat pe toți locuitorii și le-a dat țara. Apoi, le-a dat un templu, o preoție și toate lucrurile, iar ei au început să-l fie recunoscători. Dar, generație după generație și zi după zi, au început să intre în ritmul vieții și au uitat că trebuie să păstreze în prim-plan în inima și în mintea lor, ce a făcut Dumnezeu pentru ei. Ei nu au reușit să-i alunge pe toți locuitorii țării pentru că deși au fost instruiți ce să facă, nu au ținut tot Cuvântul, așa că lucrurile pe care le-au lăsat, au început să se întoarcă și i-au ademenit cu dumnezeii țării și cu celelalte forme de închinare; și astfel, au început să amestece închinarea lui IeHoVaH cu închinarea la Baal și la alți zei. Ei au păstrat ritualul, dar a devenit o tradiție pentru că s-au așezat și au renunțat, au încetat să se mai străduiască să înainteze în Duhul, au renunțat să mai caute Fața Lui și nu au mai dorit să fie în prezența Lui. S-au bucurat de porția care li s-a dat, au devenit mulțumiți și nu i-au alungat pe toți locuitorii țării. Au devenit mulțumiți de ceea ce aveau și mulțumirea li s-a transformat în complacere, așa că diavolii care erau în jur, au început să-i ispitească. Ei au renunțat la luptă și curând au început să fie ispitiți și au început să se închine lui IeHoVaH din tradiție, nu cu o inimă sinceră.

În Ieremia 7.9 citim:

„Cum? Furați, ucideți, preacurviți, jurați strâmb, aduceți tămâie lui Baal, mergeți

după alți dumnezei pe care nu-i cunoașteți...

Și apoi veniți să vă înfățișați înaintea Mea, în Casa aceasta peste care este chemat Numele Meu, și ziceți: „Suntem izbăviți!”, ca iarăși să faceți toate aceste urâciuni!”

El spune că ei au făcut tot ce le-a spus să nu facă, apoi vin înaintea Lui, în Casa Lui, I se închină și spun: „Suntem izbăviți!”, continuând cu urâciunile, crimele și minciuna și lucrurile greșite. Au devenit atât de insensibili încât au ajuns într-un punct că puteau veni la biserică, puteau să-l asculte pe preot, puteau urma formele, ritualul și puteau continua și cu compromisul în care se aflau. Au devenit atât de formalisti în închinarea lor încât au pierdut din inimă sentimentul pentru Dumnezeu și au început să manifeste iubirea de sine și toate aceste lucruri. Cu toate acestea, au continuat să meargă la casa Domnului, au continuat să se închine și au spus că sunt izbăviți pentru că făceau aceste lucruri.

Să continuăm cu versetul 11:

„Este Casa aceasta, peste care este chemat Numele Meu, o peșteră de tâlhari înaintea voastră? Eu însumi văd lucrul acesta”, zice Domnul.

„Duceți-vă dar la locul care-Mi fusese închinat la Silo, unde pusesem să locuiască odinioară Numele Meu, și vedeți ce i-am făcut din pricina răutății poporului Meu Israel!

Și acum, fiindcă ați făcut toate aceste fapte”, zice Domnul, „fiindcă v-am vorbit dis-de-dimineată, și n-ați ascultat, fiindcă v-am chemat, și n-ați răspuns,

voi face Casei peste care este chemat Numele Meu, în care vă puneți încrederea, și locului pe care vi l-am dat vouă și părinților voștri, le voi face întocmai cum am făcut lui Silo.

Și vă voi lepăda de la Fața Mea, cum am lepădat pe toți frații voștri, pe toată sămânța lui Efraim!

Tu însă nu mijloci pentru poporul acesta, nu înălța nici cereri, nici rugăciuni pentru ei și nu stăruie pe lângă Mine; căci nu te voi asculta!”

Acum, Ieremia vorbește cu Iuda. Amin. Națiunea lui Israel a fost dusă deja în captivitate de asirieni, iar acum urmau să vină babilonienii. Astfel, el i-a luat pe Iuda și pe Beniamin, a vorbit cu ei și le-a spus care era problema lor, că și-au

pierdut sinceritatea și sentimentele pentru Dumnezeu, că țineau ritualul numai ca să fie în ordine, dar erau implicați în toate lucrurile acelea pe care Dumnezeu le ura. Astfel, Dumnezeu le-a spus: „Credeți că voi lăsa lucrul acesta să continue? Uitați-vă la Șilo!” Știți ce era Șilo. Când au venit în țară, Iosua a așezat cortul în Șilo, așa că Șilo a devenit primul sediu al religiei, în mijlocul Israelului.

Astfel, în Iosua 18.1 citim:

„Toată adunarea copiilor lui Israel s-a strâns la Șilo și au așezat acolo cortul întâlnirii. Țara era supusă înaintea lor.”

Așadar, Iosua a așezat cortul lui Dumnezeu la Silo, și tot Israelul trebuia să se adune de trei ori pe an să sărbătorească acolo. Amin. Acest lucru a fost stabilit de Dumnezeu, dar acum El spune: „Uită-te la Silo. Dacă vrei să știi ce se va întâmpla, uită-te la Silo!” Dumnezeu Își așezase cortul la Silo, Și-a așezat prezența acolo și le-a spus să se adune la Silo, dar acum, Silo devenise un loc murdar.

Să mergem acum la Psalmul 78.50:

„Cum Și-a dat drum slobod mâniei, nu le-a scăpat sufletul de la moarte și le-a dat viața pradă molimei;

cum a lovit pe toți întâii născuți din Egipt, pârga puterii în corturile lui Ham.

Cum a pornit pe poporul Său ca pe niște oi și i-a povățuit ca pe o turmă în pustie.

Cum i-a dus fără nicio grijă, ca să nu le fie frică, iar marea a acoperit pe vrăjmașii lor.

Cum i-a adus spre hotarul Lui cel sfânt, spre muntele acesta, pe care dreapta Lui l-a câștigat.

Cum a izgonit neamurile dinaintea lor, le-a împărțit țara în părți de moștenire și a pus semințiile lui Israel să locuiască în corturile lor.

Dar ei au ispitit pe Dumnezeul Preaînalt, s-au răzvrătit împotriva Lui și n-au ținut poruncile Lui,

ci s-au depărtat și au fost necredincioși, ca și părinții lor, s-au abătut la o parte, ca un arc înșelător,

L-au supărat prin înălțimile lor și I-au stârnit gelozia cu idolii lor.

Dumnezeu a auzit și S-a mâniat și a urgisit rău de tot pe Israel.

A părăsit locuința Lui din Silo, cortul în care locuia între oameni.

Și-a dat slava pradă robiei și măreția Lui, în mâinile vrăjmașului.

A dat pradă sabiei pe poporul Lui și S-a mâniat pe moștenirea Lui.”

În 1 Samuel 4, citim că în zilele când Samuel era copil și Eli era mare preot, ei slujeau Domnului în Șilo. Oamenii se adunau la Silo pentru că acolo era Cortul și Chivotul legământului, dar răutatea și-a făcut loc în închinarea din cort, pentru că cei doi fii ai lui Eli, Hofni și Fineas erau răi, iar Eli nu i-a corectat. Astfel, preoția a devenit rea și a început să aibă efect rău în rândul oamenilor. Acesta a fost Silo, acesta a fost locul în care și-a așezat Dumnezeu cortul și unde Dumnezeu Se întâlnea cu poporul Său, dar când închinarea a fost murdărită și nu au mai avut în inimă loc pentru Dumnezeu, a venit o zi când filistenii s-au adunat împotriva lor și Israel a pierdut lupta. Atunci au zis: „Să mergem să luăm Chivotul”, deoarece s-au gândit că dacă aduc Chivotul, acesta va aduce prezența lui Dumnezeu. Astfel, au adus Chivotul afară și l-au dus în luptă, dar filistenii i-au bătut în ziua aceea și le-au luat și Chivotul. De aceea, spune în Psalmi că i-a dat în mâna vrăjmașilor, le-a dat chiar și Chivotul care era simbolul prezenței Lui printre ei, tronul Său în Cort. El a permis să-l ia și a devenit captiv la filistenii. Te gândești, cum ar putea să facă Dumnezeu așa ceva? „Doamne, nu ni se va întâmpla niciodată așa ceva, Tu nu-i vei lăsa niciodată pe filistenii să-l ia.” Prin aceasta arătau că Dumnezeu este mai puternic. Dar Dumnezeu le-a arătat că Și-a retras prezența dintre ei, „nu mai sunt cu voi!” Însă El nu era îngrijorat de scaun, Dumnezeu era îngrijorat de relația Sa cu ei. Amin. Articolul acela de mobilier reprezenta prezența Sa asupra Cuvântului în Sfânta Sfintelor. Era o reprezentare, dar El avea de gând să permită ca acea bucată de mobilier, care era atât de sfântă pentru ei, să fie luată de filistenii, să devină captivă în mâinile murdare ale lor și să fie dusă în tabăra lor. De ce? Pentru că pe Dumnezeu nu-L interesa mobila, ci era interesat de ei.

Dumnezeu este Cel care l-a instruit pe Moise cum să construiască Cortul, i-a dat detalii cu privire la felul cum să-l construiască și i-a spus: „Să-l construiți ca o reflectare a celui din cer”, deci cum putea să-l lase să cadă în ruină? Cum putea să facă aceasta? Pentru că încerca să-i elibereze pe oameni din tradiția lor, încerca să-i desprindă de înțelegerea lor tradițională, ca să realizeze că aveau nevoie de

El. Amin. ei aveau nevoie de El, nu de un ritual. Amin. Aveau nevoie de El, nu de o formă. Ei nu aveau nevoie de o acoperitoare, ci aveau nevoie de El; aveau nevoie ca El să fie Acoperirea lor, aveau nevoie ca El să fie forma lor, ritualul lor. Dar când L-au pierdut din vedere, El a lăsat ca ceea ce era atât de sfânt, de curat și de drept, să cadă în ruină. Laudă lui Dumnezeu! Amin.

Să mergem la Ieremia 24.

Vă dați seama? În ziua aceea, preoții corupți din Silo au luat Chivotul în luptă, gândindu-se că vor aduce prezența lui Dumnezeu peste Cuvântul lui Dumnezeu. „Nu putem pierde pentru că avem un Tată, avem tablele de piatră, Îl avem pe Dumnezeu care a dat legământul dintre noi și El, în locul în care ne-a spus să-L punem. Este chiar Cuvântul din mâna Lui, este pus chiar în vasul în care ne-a spus să-l punem și este purtat chiar de preoția stabilită de El. Deci, nu există nici un motiv ca acest lucru să nu funcționeze.” Astfel, planul de a lua Cuvântul lui Dumnezeu în luptă, părea un plan sigur, deoarece Cuvântul avea Prezența Lui, iar El nu poate fi biruit de nimeni. Dar când au intrat în luptă, nu numai că au fost învinși, ci le-a fost luat și Chivotul. Cum putea să facă Dumnezeu aceasta? Știți de ce? Pentru că Dumnezeu nu avea de gând să susțină închinarea lor falsă; El nu putea susține inima lor coruptă care se îndepărtase de El. Și preoția era coruptă, iar El nu avea de gând să-i susțină.

Dacă veți lua Cuvântul lui Dumnezeu, Acesta nu va eșua niciodată, dar dacă inima voastră nu este corectă, dacă inima voastră nu este dreaptă, Dumnezeu vă lasă să eșuați. Astfel, recunoașteți că inima voastră nu este dreaptă, pentru că Dumnezeu nu greșește niciodată și nu a eșuat niciodată. Nu este o repetare a ceva, nu este o incantație, nu este doar o pretenție îndrăzneată, ci este o închinare sinceră la Dumnezeu și o revelație a Cuvântului Său (Amin), este o inimă legată de Dumnezeu, o legătură reală cu Dumnezeu și o credință adevărată, știind că El este Dumnezeu și Cuvântul Lui nu va eșua. Dar ei încercau să-L folosească doar în beneficiul lor, pentru că nu Îl venerau pe El, iar cei doi preoți care purtau acum Cuvântul, erau cei care comiteau curvie chiar lângă locul sfânt, chiar lângă Cort, arătând că nu aveau nici teamă și nici respect pentru acest Cuvânt. Dar atunci când puterile dușmane au venit împotriva lor și au avut nevoie de biruință, au încercat să ia Cuvântul și să-L forțeze să intre în acțiune, deși nu aveau nicio reverență pentru Cuvântul pe care acum Îl purtau chiar ei.

Noi vrem să revendicăm Cuvântul și să reclamăm făgăduința, dar avem oare

venerație față de El, sau am comis curvie spirituală chiar în prezența Chivotului pe care încercăm să-L purtăm acum? Dumnezeu, ajută-ne să venim cu venerație și cu smerenie în fiecare clipă din zi. Ajută-ne să rămânem atât de aproape de El încât atunci când avem nevoie de El, să știm că este aproape, să știm că este aici. Noi nu ne jucăm cu Dumnezeu, nu ne jucăm cu Cuvântul lui Dumnezeu.

Ieremia 24.4:

„Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel:

„Așa vorbește Domnul Dumnezeu lui Israel: „Cum deosebești tu aceste smochine bune, așa voi deosebi Eu, ca să le dau îndurare, pe prinșii de război ai lui Iuda, pe care i-am trimis din locul acesta în țara haldeenilor, spre binele lor.”

Dumnezeu rupea Iuda și ducea Ierusalimul în captivitate, și i-a arătat lui Ieremia o viziune cu smochine bune și smochine rele. Smochinele bune erau cei despre care spunea că-i va duce în țara haldeenilor, spre binele lor.

Voi ziceți: „Cum putea fi lucrul acesta spre binele lor?” Pentru că în versetul 6, spune:

„Îi voi privi cu un ochi binevoitor și-i voi aduce înapoi în țara aceasta; îi voi așeza și nu-i voi mai nimici, îi voi sădi și nu-i voi mai smulge.

Le voi da o inimă ca să (cunoască) înțeleagă că Eu sunt Domnul. Ei vor fi poporul Meu, iar Eu voi fi Dumnezeul lor, fiindcă se vor întoarce la Mine cu toată inima lor.”

Dumnezeu i-a judecat prin Ieremia din cauza corupției din Ierusalim, din cauza nesincerității și a lipsei iubirii în închinarea lor. El avea să permită să fie duși în robie, avea să-i permită lui Nebucadnețar să intre și să-i ducă în robie, avea să le permită să distrugă Templul construit de Solomon. Ei ziceau: „Cu siguranță, Dumnezeu nu va lăsa ca acest Templu să fie distrus”, dar Dumnezeu a profetizat că se va întâmpla chiar așa. Dumnezeu a profetizat că vor fi duși în robie și a spus că va lua acele smochine bune și le va duce în țara haldeenilor pentru binele lor. „Îi voi separa de Cuvânt, îi voi separa de Ierusalim, de biserică, pentru binele lor, ca să-i pot aduce înapoi, iar când se vor întoarce înapoi, vor avea inima doar pentru Mine. Mă vor iubi, Mă vor cunoaște și Mi se vor închina.”

Să ne uităm la epocile bisericii. Chiar în prima epocă a bisericii, în epoca bisericii Efes, El spune: „Am ceva împotriva ta, pentru că ți-ai părăsit dragostea dintâi.” Ei

au avut Cuvântul, au avut epistolele scrise de apostoli și de Pavel, dar au început să se răcească și să se așeze într-o formă, și au părăsit dragostea dintâi. Înseamnă că în Efes au avut un scop dar s-au relaxat, nu au mai avut dorința de a ajunge mai departe în Duh; s-au simțit confortabili în închinarea lor, așa că au început să se relaxeze și și-au părăsit dragostea dintâi. Noi știm că în epocile bisericii, El s-a adresat tot timpul la două grupuri. Astfel, Dumnezeu a vorbit fiecărei epoci a bisericii, deoarece în cadrul porților fiecărei biserici sunt două grupuri. El le-a spus: „Ți-ai părăsit dragostea dintâi”, și a permis ca această biserică să fie dusă în captivitate în Babilon, a permis ca Cuvântul să fie separat de ei. Este adevărat? În jos, prin Tiatira, prin epocile întunecoase, ei au interzis Bibliile și le-au ars, au interzis să ai o Biblie în limba ta, au interzis să fie tradusă în limbile popoarelor, așa că numai preotul avea Biblia și numai în limba latină. În felul acesta, au scos Cuvântul din biserică și oamenii au fost luați captivi în Babilon. În epoca Tiatira, ei erau captivi în Babilon. De ce? Pentru binele lor. Amin. Ca să-i poată întoarce la El.

Să mergem la Ieremia 29.10. Este o Scriptură foarte familiară, dar vreau s-o citesc în contextul acesta:

„Dar iată ce zice Domnul: „De îndată ce vor trece șaptezeci de ani ai Babilonului, Îmi voi aduce aminte de voi și voi împlini față de voi făgăduința Mea cea bună, aducându-vă înapoi în locul acesta.” Înainte de a-i duce departe, El a profețit despre întoarcerea lor, de aceea, întrebarea este, ce era mai important pentru El, trimiterea sau revenirea lor?

„Căci Eu știu gândurile pe care le am cu privire la voi”, zice Domnul, „gânduri de pace, și nu de nenorocire, ca să vă dau un viitor și o nădejde.

Voi Mă veți chema, și veți pleca; Mă veți ruga, și vă voi asculta.

Mă veți căuta, și Mă veți găsi dacă Mă veți căuta cu toată inima.”

Ceva se va schimba. Când se vor întoarce, va fi diferit, cei care vor reveni din robia Babilonului, nu vor fi cei care au intrat. Vor fi diferiți când vor reveni. Astfel, Dumnezeu a profețit și a spus: *„Vă voi aduce înapoi în locul acesta.*

Căci Eu știu gândurile pe care le am cu privire la voi”, zice Domnul.” Părea ceva rău, dar era foarte bine; biserica arăta rău, dar era foarte bine; se părea că totul era rău, dar a fost ceva minunat, a fost o taină ascunsă în cele șapte epoci ale bisericii și a fost o taină a restaurării Mirelui.

Vreau să mă refer din nou la versetul 12:

„Atunci Mă veți chema.” Laudă lui Dumnezeu! De ce L-au chemat? Pentru că El a profetizat deja că vor face aceasta; El știa că va fi o rămășiță, un grup, care îl va recunoaște când vor reveni după ce vor trece cei șaptezeci de ani de robie. Nu toți au vrut să se întoarcă pentru că se simțeau confortabil în Babilon având beneficii. Ei aveau o formă a tradiției lor evreiești, aveau o închinare ebraică, dar se simțeau confortabil în beneficiile din Babilon și le-a plăcut Babilonul, de aceea, când au avut ocazia să se întoarcă, nu au făcut-o toți, ci unii au refuzat să se întoarcă. Dar El știa că va fi un popor care se va întoarce, pentru că l-a văzut deja, era rânduit mai dinainte și astfel, a profetizat că vor reveni, iar în versetul 12 a spus: *„Atunci Mă veți chema.”* De ce L-au chemat? Pentru că a spus: *„Voi Mă veți chema, și veți pleca; Mă veți ruga, și vă voi asculta.”*

Mă veți căuta, și Mă veți găsi dacă Mă veți căuta cu toată inima.

Mă voi lăsa să fiu găsit de voi”, zice Domnul, „și voi aduce înapoi pe prinșii voștri de război; vă voi strânge din toate neamurile și din toate locurile în care v-am izgonit”, zice Domnul, „și vă voi aduce înapoi în locul de unde v-am dus în robie.”

Oh, Doamne! Dumnezeu a luat chiar lucrul pe care l-a făcut, și l-a rupt. Se părea că era imposibil să distrugă vreodată Ierusalimul, părea imposibil să lase vreodată să fie luate și duse vasele din Casa Domnului, se părea că nu vor pierde niciodată Chivotul Domnului și că El nu va permite niciodată să fie dărâmat Templul lui Solomon. Totuși, El a lăsat să se prăbușească tot, pentru că avea o rămășiță pe care o căuta. Aveau să meargă pentru o vreme captivi în Babilon, dar la vremea potrivită, urma să aducă o rămășiță înapoi la locul potrivit de închinare, înapoi la Ierusalim, înapoi la restaurarea Templului, înapoi la Cuvânt. El le-a spus: *„Veți fi acolo, nu vă faceți griji; veți fi acolo, Mă veți chema și vă voi răspunde. Veți fi acolo și-Mi veți auzi Cuvântul, pentru că am hotărât că va fi o rămășiță care va ieși din Babilon. Eu am rupt sistemul spre binele vostru.”*

Când bisericile au început să cadă în tradiție și în rutină, în Efes, în Smirna, în Pergam, El a permis să meargă captivi în Babilon și i-a rupt pentru că nu voia ca această biserică să continue pe calea aceea, ci voia ca ei să aibă o relație de dragoste cu El; voia ca ei să aibă o revelație a ceea ce era în mintea Lui, voia să le descopere chiar Persoana Lui, dar nu putea s-o facă sub acea formă rituală, sub tradiția omului. De aceea a rupt tot și i-a lăsat să intre în întuneric total, de parcă

ar fi murit. A permis ca insectele acelea să mănânce roadele, să mănânce frunzele, și să mănânce scoarța – aceasta a făcut doctrina – apoi au ajuns chiar la viață, la sevă, până când a mai rămas doar un ciot. Dar Dumnezeu nu a lăsat să se întâmple aceasta decât după ce a profețit-o și a scris-o în Apocalipsa 2 și 3. Înainte ca aceasta să se întâmple vreodată, El a scris-o în Ioel. Dumnezeu a știut că se va întâmpla, pentru că El trebuia să rupă acel lucru, astfel încât tu și eu să-L căutăm din toată inima, astfel încât tu și eu să venim la El, să-L căutăm și să fim găsiți de El. Când a rupt sistemul pe care-l avea în minte, când biserica aceea a mers în robie, te-a avut în minte.

Vedeți, lucrul acesta nu va fi o tradiție pentru noi. Amin. Mireasa nu va lăsa ca Adevărul acesta să devină o tradiție. Mireasa nu va lăsa ca lucrul acesta să devină forma rituală a unei tradiții de familie, nici o formă generațională de închinare, pentru că El a rupt-o pentru Ea, El a rupt sistemul și l-a lăsat să se prăbușească, astfel încât s-o poată aduce treptat înapoi. Iar când va veni să-L cheme, să-i răspundă, pentru că va avea un popor care nu seamănă cu oamenii care au intrat în Babilon; oamenii care vor ieși Îl vor căuta din toată inima.

Să ne întoarcem la cartea de laudă a lui Ioel. Au fost atât de multe lucruri, am trecut prin atâtea neazuri, este aproape ca pentru câteva vieți, iar unele vieți individuale au luat același traseu. Uneori credem că cel mai rău lucru care i se poate întâmpla vreodată cuiva, este că biserica se îndepărtează de grup, de sistem sau de orice mișcare din interiorul mesajului. Se despart, se dispersează și le pierdem urma. Uneori, este cel mai bun lucru care se poate întâmpla vreodată, pentru că Dumnezeu sparge ceva și îi împrăștie pe oameni, astfel încât la timpul hotărât de El, să-i poată aduce înapoi. Și când vor reveni, acolo vor fi oameni care Îl vor chema din toată inima, pentru că au învățat ceva; ceva s-a schimbat pentru că epocile bisericii sunt acolo pentru noi (Amin), ca să obținem o înțelegere și să nu mergem pe aceeași cale.

Uneori, credem că un tânăr care iese, se separă și merge în lume este cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla vreodată, și fără îndoială, există răni și probleme care vor veni, dar poate că acesta este chiar lucrul pe care Dumnezeu l-a văzut înainte de întemeierea lumii, este singurul lucru care îl va determina să-L caute cu toată inima. Poate că a intrat într-o formă rituală, într-o formă tradițională, iar Dumnezeu nu a vrut aceasta pentru Mireasa Lui, El nu a vrut aceasta pentru copilul tău, pentru persoana iubită, așa că El îi rupe, îi sparge și îi împrăștie de la Cuvânt. Voi ziceți: „Cum poate face aceasta?” Cum o poate face? Pentru că el este

deja Saul pe care îl aduce înapoi și îl întoarce în acest loc. Nu va fi risipit pentru totdeauna, nu va fi separat pentru totdeauna, ci se va întoarce.

Aș vrea să spun că te întorci la Ierusalim pentru că este timpul pentru adunarea dumnezeilor, este timpul să vină sămânța înapoi. „Te voi aduce înapoi și Mă vei căuta; Mă vei găsi când Mă vei căuta, Mă vei striga și te voi asculta, Mă vei găsi.” Aceasta este o profeție, nu o presupunere. „Mă vei găsi când Mă vei căuta din toată inima.” De ce au venit din robie dispuși să-L caute din toată inima? Pentru că fuseseră trimiși în robie și nu mai aveau siguranța falsă a tradiției, nu mai aveau falsa siguranță a sistemului. Acum aveau siguranța care vine din căutarea Lui cu toată inima.

Și după ce a rupt totul, când s-au întors înapoi cu o abordare corectă și cu o inimă potrivită, Dumnezeu i-a pus să reconstruiască chiar lucrul pe care îl rupsese, deoarece forma nu a fost greșită, ritualul nu a fost greșit, închinarea nu a fost greșită, ci inima lor a fost greșită. Astfel, când i-a adus înapoi, El i-a făcut să construiască înapoi chiar lucrul pe care l-a rupt și l-a distrus, ca să poată fi risipiți. Laudă lui Dumnezeu!

Ioel 2.23: *„Și voi, copii ai Sionului, bucurați-vă și veseliți-vă în Domnul Dumnezeul vostru, căci El vă va da ploaie la vreme, vă va trimite ploaie timpurie și târzie, ca odinioară.*

Ariile se vor umple de grâu, vor geme tocitoarele și teascurile de vin și de untdelemn.

„Vă voi răsplăti astfel anii pe care i-au mâncat lăcusta arbeh, ielec, hasil și gazam, oștirea Mea cea mare pe care am trimis-o împotriva voastră.” A cui este armata aceasta? Fratele Branham a folosit acest lucru când a predicat Restaurarea Miresei, și a spus că aceasta este armata lui Dumnezeu, pentru că El a permis să mănânce roadele, să mănânce frunzele, părtașia; să mănânce scoarța, învățătura și să-i sugă seva, Viața. De ce? Pentru că El a rupt acel lucru și l-a lăsat captiv, prefigurând aceasta încă din Vechiul Testament. Acum trăiește aceasta în Noul Testament, ca să poată aduce înapoi un popor, iar oamenii care se întorc, nu vor cădea în același fel ca atunci când au intrat, ci se întorc cu o inimă pentru Dumnezeu; ei îl vor pe Dumnezeu și numai pe Dumnezeu.

„Vă voi răsplăti” (Voi restabili). Cum va restabili? El va aduce ploaia timpurie și ploaia târzie. Ploaia timpurie este ploaia învățăturii restituită în epoca a șaptea a

bisericii, prin mesagerul bisericii, care a adus înapoi învățătura, a restabilit învățătura în biserică; toate capetele lăsate libere de-a lungul celor șapte epoci ale bisericii, ca să trimită ploaia târzie, ploaia recoltei sau ploaia finală înainte de recoltă, ploaia care a căzut la deschiderea Peciților. Ce face El? Aduce ploaia timpurie și târzie împreună, în prima lună. De ce? Pentru că atunci când se întâmplă aceasta, te întorci la început, te întorci la primul, te întorci la ceea ce trebuia să fie biserica, la Cincizecime.

„...vă voi răsplăti astfel anii pe care i-au mâncat lăcustele Arbeh, Ielec, Hasil și Gazam, oștirea Mea cea mare, pe care am trimis-o împotriva voastră.

Veți mânca și vă veți sătura.” Ce fel de mâncăruri vor mânca? Despre ce vorbește? El vorbește despre felul de mâncare pe care îl mâncăm noi în seara aceasta, despre Mana din cer, despre Cuvântul lui Dumnezeu.

Veți mânca și vă veți sătura, și veți lăuda Numele Domnului, Dumnezeului vostru, care va face minuni cu voi, și poporul Meu niciodată nu va mai fi de ocară!

Și veți ști că Eu sunt în mijlocul lui Israel, că Eu sunt Domnul Dumnezeu vostru și nu este altul afară de Mine. Și poporul Meu niciodată nu va mai fi de ocară.” (v. 26-27).

„Ziua aceea” este ziua aceasta (Amin), pentru că El a restaurat, a adus ploaia timpurie și ploaia târzie pentru a aduce înapoi tot ceea ce a fost pierdut de-a lungul epocilor bisericii și de care am fost despărțiți, tot ce a fost rupt, tot Cuvântul pierdut. El a restaurat din nou Cuvântul acela complet. De ce? Pentru că vrea să avem o relație cu El; nu cu porunca, ci cu El. El este Cel care a dat porunca, dar nu vrea să urmărim ritualul, ci vrea să-L căutăm pe El, vrea să facem ceea ce a spus El. Aceasta nu înseamnă că spuneți: „Frate Chad, atunci mai avea rost să vină la biserică?” Nu acesta era scopul.

De data aceasta, când a reconstruit templul și a pus la loc tămâia, a pus la loc preoția, a pus jertfa, a pus sărbătoarea lunilor noi și jertfa zilnică, și tot ceea ce făcea poporul era din inimă. Amin. Se trezeau de dimineață și toți se uitau din corturile lor spre Muntele Moria și vedeau norul de fum care se ridica, deoarece preotul oferea darul de dimineață, și fiecare dintre ei, strigau cu lacrimi în ochi: „Mulțumesc lui Dumnezeu că ne-a restaurat!” Acum nu mai era o tradiție. Era același act, dar totul era diferit. Cântecele, predicarea și închinarea, totul era diferit acum. Amin. Era același fel de predare zilnică, același fel de închinare cu

familia, același fel de rugăciuni de dimineață și de seară, erau aceleași lucruri, dar acum totul era diferit.

Prieteni, pentru că Dumnezeu a vrut-o așa, a trebuit să o rupă ca să se poată împrăști, astfel încât la sfârșitul epocilor bisericii să ne poată aduce înapoi, ca să aibă un popor care să-L caute cu toată inima. De data aceasta va avea un popor care nu va face din slujba lui Dumnezeu o tradiție de familie, nu va face o tradiție, un ritual fără sentiment, ci spune că va face tot ce a spus Dumnezeu și o va face din toată inima.

Să citim încă o Scriptură în timp ce ne apropiem de încheiere. 1 Timotei 1.5:

„Sfârșitul poruncii este...” Să ne oprim aici. Nu citesc mai departe: „Sfârșitul poruncii.” Acesta este sfârșitul. Numai despre aceasta este vorba, de aceea a dat porunci, de aceea a fost dată Legea. Sfârșitul, finalizarea poruncilor lui Dumnezeu.

„Sfârșitul poruncii este dragostea, care vine dintr-o inimă curată, dintr-un cuget bun și dintr-o credință neprefăcută.” Totul a fost despre aceasta, prieteni, scoaterea din Egipt, întâlnirea de la Muntele Sinai și Cuvântul care a fost dat în templul care a fost construit, distrugerea, împrăștierea și aducerea înapoi (Amin), apoi, venirea lui Hristos, scoaterea afară a unei biserici care este mâncată de aceste patru insecte, apoi se adună din nou din Babilon. Vedeți, totul s-a întâmplat pentru că El voia să obțină un popor care să-L slujească cu dragoste, cu o inimă curată, cu un cuget bun și cu o credință neprefăcută, cu o credință adevărată.

Când citim Biblia, Scrisoarea noastră de dragoste, și privim în urmă, în istorie, vedem tot ce a făcut Dumnezeu cu Mireasa de la început pentru a obține în această zi pe pământ o Mireasă în această stare. Astfel, zic: „Doamne, am nevoie de Tine. Nu pot singur, nu pot face nimic de unul singur, dar la fel de sigur cum ai spus prin Ieremia că vei avea un popor care va fi găsit de Tine, Te va căuta din tot sufletul, Te va chema și îl vei auzi, este sigură și profeția pe care ai spus-o, că vei avea o Mireasă fără pată sau zbârcitură la sfârșit. Am încredere că această profeție, că ceea ce ne-ai spus prin profetul Tău, se va împlini. Nu pot face aceasta de la mine însumi, dar cred că sunt unul dintre ei și mă apropii cu toată inima de această descoperire.

Să citim încă o Scriptură. Psalmul 137. Nu știu de ce nu pot să-mi scot din minte această Scriptură. Nu am trecut-o în notițe și am spus că nu voi predica despre ea, dar nu pot să mi-o scot din inimă.

„Pe malurile râurilor Babilonului, ședeam jos și plângeam când ne aduceam aminte de Sion.” Sion este Mireasa.

„În sălciile din ținutul acela ne atârnaverăm harpele.

Căci, acolo, biruitorii noștri ne cereau cântări și asupritorii noștri ne cereau bucurie zicând: „Cântați-ne câteva din cântările Sionului!”

Ascultați, prieteni! Luați gândirea duhovnicească și ascultați. Când am fost duși în Babilon, în această religie babiloneană, în acest sistem confesional, când ne-am gândit la ceea ce ar fi trebuit să fie Mireasa față de ceea ce este ea în această desfrânare confesională, am plâns cu amar. Am început să plângem și ne-am atârnat harpa pentru că nu am mai putut cânta cântecele Sionului cu bucurie. Totul era în ruină, așa că ne-am atârnat harpele în sălcii, dar cei care ne-au luat inima captivă sub curvă, ne-au cerut un cântec. Cum pot cânta când Mireasa este dislocată? Cum pot să cânt când Mireasa a fost luată din cameră, din Ierusalim? Cum pot să cânta? Dar ne-au cerut să cântăm un cântec din cântările Sionului.

Căci, acolo, biruitorii noștri ne cereau cântări și asupritorii noștri ne cereau bucurie zicând: „Cântați-ne câteva din cântările Sionului!”

Cum să cântăm noi cântările Domnului pe un pământ străin?

Dacă te voi uita, Ierusalime, să-și uite dreapta mea destoinicia ei!

Să mi se lipească limba de cerul gurii dacă nu-mi voi aduce aminte de tine, dacă nu voi face din Ierusalim culmea bucuriei mele!”

Dumnezeu Și-a îndeplinit scopul atunci când am fost separați. Când ne-a separat, Dumnezeu Și-a îndeplinit scopul prin acest sistem confesional, pentru că Mireasa nu era ceea ce ar trebui să fie, iar atunci ne-am agăța harpele în sălcii. Cum pot să cânt cântecele Sionului când sunt despărțit de ceea ce ar trebui să fiu? Dar Dumnezeu a trimis în această zi un profet, ca să ne arate drumul înapoi, ca să ne aducă înapoi din robie și să revenim în Sion, pentru ca biserica să se întoarcă la Rusalii, să vină înapoi ca să fie Mireasa pe care a rânduit-o înainte de întemeierea lumii, fiindcă scopul Lui era să aibă o Mireasă după inima Sa. Acum, El ne-a scos din robie prin puterea Sa, ne-a scos din Babilon, din confesiuni, din propria ei gândire, din tradiționalism, din formalism, ne-a adus înapoi și ne-a spus că este vremea să luăm harpele și să cântăm un cântec, să ne bucurăm și să cântăm din

toată inima. Nu pentru că ne-au cerut ei un cântec, ci pentru că ne-am întors la El, prieteni. Este timpul să cântăm și să ne bucurăm, pentru a ne conecta inima cu ceea ce spunem; să ne lăsăm inima să se conecteze cu ceea ce se predică, cu ceea ce a spus profetul. Amin. Conectați-vă cu Mirele nostru. Ce zi trăim!

Prieteni, aceasta nu este o zi pentru formalism și tradiții, ci este ziua pentru descoperirea tuturor lucrurilor, pentru că El S-a întors, Și-a scos Mireasa din robie, a spălat-o cu Apă curată, a stropit-o, a așezat-o la loc, iar acum îi șoptește taine de dragoste la ureche, în timp ce Ea cântă cu bucurie și mulțumire. El a rupt sistemul ca să-i prindă pe aleșii Săi și să-i aducă înapoi, astfel încât să nu repetăm procesul și să lăsăm formalismul să se strecoare în mijlocul nostru, ci ca să fim feriți de sistem, prieteni, să nu devenim pradă aceluiași duh și să nu repetăm procesul. Aceasta este ziua pentru a merge liberi; aceasta este ziua în care s-a profețit să ne ridicăm cu toții, pentru că niciodată nu a fost o zi ca aceasta.

Câți dintre voi sunteți fericiți că El a rupt sistemul și l-a expus în această zi printr-un profet care l-a dat pe față? El ne-a explicat ce au spus Isaia și Ieremia că nu i-a plăcut Lui, astfel încât să nu repetăm ceea ce au făcut ei. Sunt atât de bucuroși că El a rupt sistemul și vreau să spun că mulți de aici au trecut prin tot felul de încercări, au avut părtășii bisericești și s-au despărțit, poate au avut situații chiar în familii și s-au despărțit, poate s-au despărțit de prieteni, și vă întrebați de ce s-a întâmplat aceasta? A fost pentru binele vostru. A făcut-o ca să ne elibereze, astfel încât să nu ne lăsăm prinși în ceva care ar putea deveni o tradiție, un obicei sau un ritual. S-au întâmplat multe lucruri și multe au fost dezamăgitoare și descurajatoare; multe lucruri despre care am crezut că vor dura pentru totdeauna, s-au rupt, dar aceasta nu s-a întâmplat pentru că Dumnezeu nu ar fi lucrat ca înainte. Mulți oameni pe care i-am iubit au fost ruși și separați de Sion, dar poate este pentru binele lor.

Poate ne uităm la ceea ce s-a întâmplat cu Israelul cum au fost duși în captivitate, și spunem: „Oh, acesta a fost un lucru rău”, dar Dumnezeu a spus că a făcut-o pentru binele lor. Voi spuneți că este rău, dar dacă ați ști profeția, ați spune că este bine. De multe ori se întâmplă cu persoane dragi și tinere, care pleacă și sunt despărțiți și separați. Oh, dacă am cunoaște planul rânduit mai dinainte al lui Dumnezeu, dacă am putea vedea ce s-a profețit deja cu privire la ei, dacă am putea vedea planul Lui, că trebuie să le dea o inimă ca să plângă înaintea Lui! Poate aceasta era singura cale, iar dacă aceasta este singura cale, înseamnă că aceasta este calea perfectă.

Sunt sigur că în ziua aceea, când toți au fost adunați în căruțe trase de boi și orice altceva și forțați să plece departe din Ierusalim, au simțit că era o zi rea, dar dacă ar fi crezut profetia, ar fi știut că lucrurile lucrau împreună pentru binele lor. Este bine să privim în urmă la relațiile care sunt rupte, la părtășia credincioșilor care s-au despărțit, la mișcările și sistemele bisericesti, la familii și la orice altceva și să spunem doar: „Trebuia să fie așa, ca să am inima conectată numai la El.” Astfel, Îl voi striga și El îmi va răspunde, deoarece are gânduri bune și nu îndreptate spre rău, ca să mă aducă la sfârșitul așteptat. Și dacă sunt necesare toate acestea ca să-mi încerce inima și s-o aducă în frecvența în care să-L iubesc pe El și numai pe El, Îi spun: „Mulțumesc, Doamne, pentru că este ceea ce aveam nevoie.”

Dumnezeu ne rupe ca să ne poată elibera și să ne aducă înapoi cu o profetie. De data aceasta va fi diferit și aceasta este epoca în care trăim, prieteni, la sfârșitul tuturor ciclurilor. Sfârșitul acestui ciclu se întoarce pentru o vindecare permanentă. Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru aceasta.

Sunteți bucuroși că v-a eliberat? Să ne bucurăm de eliberarea noastră, să ne plecăm capetele și să-L lăudăm pe Domnul Isus.

Tată, Îți mulțumim pentru că Cuvântul Tău este atât de perfect și de adevărat. Doamne, Tu ne-ai arătat prin Cuvântul Tău un model, ne-ai arătat că ai o cale, iar noi credem în acest fel. Doamne, Îți mulțumesc pentru tot ce ai făcut ca să aduci în ceasul acesta la împlinire fiecare profetie pe care ai dat-o și pentru restaurarea făcută. Îți mulțumim pentru risipirea și adunarea din nou, pentru tot ce ai făcut de-a lungul timpului, de-a lungul epocilor bisericil și în această ultimă epocă, pentru că tot ce ai făcut, Doamne, a fost ca să ne aduci la Tine; ai făcut-o pentru eliberarea inimilor noastre din robia gândirii tradiționale, ca să ne eliberezi inima din robia unui sistem bisericesc sau a unei tradiții familiale. Tu ai rupt totul pentru că ne-ai iubit, ne-ai separat ca să Te putem iubi din nou și ca să devenim una cu Tine, astfel încât în această zi, să fii Tu în noi. Oh, Doamne, ce lucru mare ai făcut! Nu ai scutit nici o cheltuială, nu ai reținut nicio măsură, ci ai făcut o lucrare temeinică, de aceea spunem: „Îți mulțumesc, Doamne, pentru că în această zi ne întoarcem în Sion, unde s-au întors Glasul Mirelui și al Miresei, bucuria, veselie și cântecele. Să ne bucurăm și să ne veselim pentru că a venit căsătoria Mielului.

Odată, ai spus că glasul Mirelui și al Miresei nu se vor mai auzi, dar noi nu suntem acolo, pentru că Tu l-ai adus înapoi. Unde este glasul Mirelui și al Miresei? În Sion. Oh, Doamne, cât ar trebui să fim de fericiți, să cântăm, să dansăm și să ne

bucurăm pentru că ne-ai adus înapoi. Lasă-ne să Te slujim cu o inimă plină și să nu ne supărăm niciodată pentru tot ceea ce ai făcut pentru a ne aduce aici; să nu ne pară rău pentru noi înșine și pentru nimeni altcineva, Doamne, pentru că tot ce ai făcut, este o lucrare desăvârșită și ai făcut-o pentru binele nostru. Ne-ai adus aici ca să cântăm și să ne bucurăm de ceea ce ai făcut. Lasă-ne să-Ți cântăm cu mulțumire pentru tot ce ai făcut pentru noi, minunatul nostru Dumnezeu și Mântuitor și pentru cei care au fost zdrobiți și împrăștiați. Inimile noastră strigă pentru ei, Stăpâne, ca să se întoarcă în Sion. Te rog să trimiți Duhul Tău cel Sfânt să-i aducă înapoi, fiindcă noi nu știm câți dintre ei merg chiar acum înapoi, Doamne. Noi nu putem vedea cu ochii naturali, dar Tu ai dat deja o promisiune, de aceea, Te rog să-i aduci înapoi ca să se întoarcă în Sion, iar când vin, s-o facă cu harpa în mână, ca să se poată bucura cu noi și să cânte cântecele Sionului. Cât Te iubim, Doamne! Îți mulțumim pentru bunătatea Ta, pentru că Tu termini lucrarea pe care ai început-o, pentru că ai promis că nu o vei lăsa neterminată. Noi avem încredere în Tine că o vei termina și Îți cerem aceste lucruri în Numele Domnului nostru Isus Hristos. Mergi cu noi, Doamne, și condu-ne de-a lungul drumului, fiindcă ai întâietate printre noi. Ajută-ne să luminăm Lumina Ta și să mergem în această lume cu bucurie, fiindcă Te rugăm în Numele lui Isus Hristos. Amin.

Să cântăm cu toții cântarea „Sunt liber”, dar s-o cântăm cu revelație, s-o cântăm cu înțelegere și prin Duhul:

Mă odihnesc pe lucrarea terminată a lui Isus Hristos

Astăzi toate circumstanțele vor dispărea.

Cuvântul lui Dumnezeu va rămâne în continuare.

Fără nicio teamă de boală, vină sau păcat.

Pot avea control.

Cheile credinței sunt în mâna mea

Și sunt obligat să biruiesc.

Sunt liber, a venit noua mea zi,

Acum pot fi cine sunt cu adevărat.

Sunt liber, acoperit de Sângele Său.

/:Toate lucrurile sunt posibile cu Dumnezeu:/

Ce mare însărcinare am primit de la Domnul meu!

Acum domnul puterii văzduhului

Nu va avea niciodată parte în mine.

În calitate de creator amator,

Eu pot schimba atmosfera.

Folosesc lanțul circumstanțelor,

Ca orice duh din jur să fie legat.

Sunt liber, a venit noua mea zi,

Acum pot fi cine sunt cu adevărat.

Sunt liber, acoperit de Sângele Său.

/:Toate lucrurile sunt posibile cu Dumnezeu:/

Știu că Isus Hristos este același astăzi,

Profetul a venit să ne arate Viața,

Mireasa trebuie să fie expusă.

A sosit ceasul ca Hristos în noi să fie complet glorificat

Vreau ca spiritul să fie liber

Să facă lucrările mai mari prin mine.

Sunt liber, a venit noua mea zi,

Acum pot fi cine sunt cu adevărat.

Sunt liber, acoperit de Sângele Său.

/:Toate lucrurile sunt posibile cu Dumnezeu:/

Ce mare însărcinare am primit de la Domnul meu!

Acum domnul puterii văzduhului

Nu va avea niciodată parte în mine.

În calitate de creator amator,

Eu pot schimba atmosfera.

Folosesc lanțul circumstanțelor,

Ca orice duh din jur să fie legat.

Sunt liber, a venit noua mea zi,

Acum pot fi cine sunt cu adevărat.

Sunt liber, acoperit de Sângele Său.

/:Toate lucrurile sunt posibile cu Dumnezeu:/

Știu că Isus Hristos este același astăzi,

Profetul a venit să ne arate Viața,

Mireasa trebuie să fie expusă.

A sosit ceasul ca Hristos în noi să fie complet glorificat

Vreau ca spiritul să fie liber

Să facă lucrările mai mari prin mine.

Sunt liber, a venit noua mea zi,

Acum pot fi cine sunt cu adevărat.

Sunt liber, acoperit de Sângele Său.

/:Toate lucrurile sunt posibile cu Dumnezeu:/

-Amin-